TOESPRAAK – “Voor wie geen stem meer heeft“

(Spreektijd: ca. 4 min 45 sec)

[Speel geluidsfragment af van een kind dat "Mama" roept na een bombardement]

[5 seconden stilte]

Wat u zojuist hoorde, was geen scène uit een film.

Het was de stem van een kind in Gaza.

In shock. Alleen.

Haar wereld ingestort.

Ze roept... maar niemand antwoordt.

Op dit moment zwerven er volgens het ministerie van Buitenlandse Zaken en Save the Children

17.000 kinderen zonder ouders of begeleiding door Gaza.

Verdwaald. Getraumatiseerd.

Sommigen onder het puin. Anderen op straat — zoekend naar veiligheid die er niet meer is.

Deze feiten — deze realiteit — werden maandenlang bewust verzwegen.

Een vertrouwelijk diplomatiek document, met deze cijfers, werd geheimgehouden.

Pas na Kamervragen en journalistiek speurwerk kwam het naar buiten.

Wat zegt het over onze wereld, als zelfs de waarheid over kinderen verzwegen moet worden?

Stel u voor:

U bent zeven jaar.

Uw benen zitten vast onder beton.

U kunt zich niet bewegen. Het is donker.

U hoort niemand. Alleen uw ademhaling...

En het bonzen van uw hart.

U roept om hulp.

- Eerst luid. Dan zachter. Dan alleen nog in uw hoofd.

Zonder eten. Zonder water.

U ligt daar. Dagenlang. In pijn. In eenzaamheid.

Sommigen sterven daar.

Anderen worden pas na dagen gevonden —
naast het lichaam van hun broer of zus.

Kinderen worden onder puin vandaan gehaald
met speelgoed nog in hun hand.

Sommige missen ledematen. Anderen... zijn
gewoon verdwenen.

En als ze niet sterven onder het puin, dan soms
door kogels.

De zesjarige Hind Rajab overleefde een aanval op
haar familie.

Ze belde smekend om hulp.

Toen er eindelijk een ambulance kwam, werd ook
die beschoten.

Haar auto werd 335 keer geraakt.

Ze werd geëxecuteerd. Alleen.

Meer dan 180 journalisten zijn gedood — velen met hun camera nog in de hand.

Ziekenhuizen zijn verwoest. Artsen vermoord naast hun patiënten.

En hulp?

Israël weigert die systematisch.

Geen voedsel. Geen graafmachines. Geen medische zorg.

Zelfs op het hoogste niveau worden zij die opkomen voor het kind onder het puin gestraft.

Het Internationaal Strafhof vaardigde arrestatiebevelen uit tegen Netanyahu.

Rechters en aanklagers worden bedreigd.

Sommige Amerikaanse politici willen hen straffen, omdat ze het recht durven toepassen.

Toen Spanje, Noorwegen en Ierland Palestina erkenden,

riep Israël hun ambassadeurs terug.

Premier Sánchez zei:

“Dit is geen steun aan Hamas. Dit is steun aan vrede. Aan het recht van kinderen om te leven.”

En zelfs de Israëlische media wordt het zwijgen opgelegd.

De krant Haaretz wordt gecensureerd.

De vredesbeweging Standing Together zegt:

“Israëli’s hebben geen flauw idee wat er in Gaza gebeurt. De media wordt volledig gecontroleerd.”

Iedereen die spreekt voor het kind dat “Mama” roept, krijgt de hamer van intimidatie over zich heen.

Maar wij laten ons niet intimideren.

Want dat kind dat roept, dat is niet anders dan mijn kind.

Of dan uw kind.

Of welk kind dan ook op deze wereld.

Vandaag stemt u niet over een motie.

U stemt over dat kind.

Over of wij als gemeente durven zeggen:

‘Wij zien je. Wij horen je. En wij laten je niet alleen.’

Want als zelfs dát te veel gevraagd is —

Wat blijft er dan nog over van wie wij zijn?

Stem voor deze motie.

Voor waarheid.

Voor menselijkheid.

Voor wie geen stem meer heeft.

`